

den nye Tvergade og Søerne. Det vil efter min Formening være helbigere, dersom man kunde komme til en saadan Løsning, at man lod Kjøbenhavns Commune overtage det hele Anlæg efter en Plan, der billigedes af Staten. Jeg troer ogsaa, at det vilde være muligt at finde en Form, hvorved Staten fik fuld Sikkerhed paa den ene Side for, at Communen fulgte en af Ministeriet billiget Plan, og paa den anden Side for, at Grunden udbragtes til det høist mulige Beløb; men i alt Fald anseer jeg det for at være i den Grad af Vigtighed, at en enkelt Myndighed kommer til at udføre det hele Arbejde, at dersom Regjeringen stiller som absolut Betingelse, at den vil raade for Noget, saa vil jeg sige, at det var bedre, at Ministeriet kom til at raade for det Hele; thi Intet vil være mere skadeligt for den hele Sags praktiske Gjennemførelse, end om den skulde splittes mellem forskjellige Autoriteter, der hver gjør sin Anstuelse gjældende, og hver kaster Ansvar over paa den anden. Det er altsaa et Punkt, som jeg beder den høitærede Minister stænke sin Opmærksomhed, om der kunde findes nogen Vej, hvorigjennem den hele Udførelse af Sagen kunde lægges i een Myndigheds Haand, og da navnlig Communalbestyrelsens, som den, der er nærmest kaldet til et saadant Arbejde og til Syvende og Sidst vil komme til at overtage den hele Strækning, naar den indlemmes fuldstændig i Hovedstaden og underkastes alle de sædvanlige Byrder og Rettigheder. I det Lovforslaget imidlertid saaledes beghnder med at erklære, at Kjøbenhavns Fæstningsværker paa Sjælland skulle neblægges som saadanne, kommer det i samme Paragraph i en vis besynderlig Modsetning dermed til at opstille den Grundsætning, at de Indskrænkninger, der hidtil have været bestemte ved Placat af 13de October 1824 og Loven af 6te Januar 1852, skulle vedblive at være gjældende. Staten kræver strax Frihed med Hensyn til hele sit Terrain, men derimod vil den kun sthykkevis og mod Erstatning give de paagjældende Grundeiere Ret til at benytte deres. Jeg troer ikke, at dette System egentlig vil kunne føres igjennem, og det er i alt Fald vist, at det ikke seer smukt ud, saaledes i Lovforslaget at beghnde med at kræve Frihed for Statens Eget, medens man

dog vil opretholde de gamle Indskrænkninger overfor Andres. Ministeriet foreslæer, at der for de Grunde, som hidtil have været Demarcationsindskrænkningerne undergivne, fastsættes en vis Række Erstatningsclasser af en dertil udvalgt Commission, afveiede efter de forskjellige Grundes Beliggenhed, hvorhos der i Lovforslaget er opstillet et Maximum af Erstatning af 2 Rd. 48 § og et Minimum af 2 Ml. pr. Quadratalen. Vi have ved Lovens Forelæggelse hørt den høitærede Krigsminister hørligere udtale, hvad der allerede er sagt i Motiverne, at Regjeringens Tanke er den, at der ikke af de paagjældende Grundeiere skal kræves hele det Beløb, hvormed deres Eiendomme stige, i det Dieblit Demarcationsindskrænkningerne bortfalde, men at man vil dele med dem paa en saadan Maade, at Staten tager den mindre Halvdeel, medens de erholde den større; men dersom denne Tanke lægges til Grund, nærer jeg stor Tvivl om, at de anførte Tal, nemlig 2 Rd. 48 § og 2 Ml., ere de rigtige. Jeg troer, at 2 Rd. 48 § er meget for høit; jeg troer ikke, der skal findes nogen Grund, paa hvilken dette Tal virkelig vil kunne tilfredsstille de Fordringer, Ministeren selv stiller, og i alt Fald maa jeg sige, at findes der en saadan enkelt Grund, staaer den som en saa udpræget Undtagelse mellem de øvrige, at den ikke paa nogen Maade kan bruges som Regel. Minimum er vistnok ogsaa for høit sat; thi jeg er overbevist om, at der er Grunde indenfor den nuværende Demarcationslinie, hvis Værdi paa ingen Maade stiger med 4 Ml., naar Indskrænkningerne bortfalde, og gjøre de ikke det, er denne Minimumsgrænse for høi. Dersom det overhovedet er Regjeringens Tanke at ville dele med Grundeierne, saaledes at disse skulle have den større Halvdeel af Værdiforøgelsen, medens Staten tager den mindre, forekommer det mig, at det vilde være langt hensigtsmæssigere, om man, istedetfor at bruge bestemte Tal, der dog altid maae være grebne temmelig vilkaarligt og maae støtte sig til Beregninger, om hvis Sikkerhed eller Usikkerhed man kun kan have en svag Forestilling, søgte at udtrykke denne Tanke f. Ex. saaledes, at man overlod til Commissionens Afgjørelse, hvad hver enkelt Grund maatte stige i Værdi, naar Indskrænk-